

излѣзе расплакана. Прѣзъ ноцъта момчето умрѣ, лишено отъ наврѣмenna медицинска помощъ. Другъ пжтъ, на една невѣста отъ Ючъ-Бунаръ, поради повърхна и небрѣжно направена диагноза, той прѣдписа, вмѣсто нуждното лѣкарство, съвсѣмъ друго, пагубно въ положението, въ което се намираще болната. Той разбра грѣшката си, когато я завари, че бере душа... Ами нещастния Калудовъ?... Ами евреинътъ Нахимъ? Тѣ спжтъ сега на Орландовци, и той знае отъ що... И други и други... Истина, сичкитѣ тие бѣхж бѣдни и незначителни хорица... Но тие спомени ядосвахж доктора — не че съвѣстъта му имаше нѣкаква намѣса тука — а тѣй, просто му теготѣхж съ своята досадливостъ, както една упорита муха, която ти каца постоянно на носа, или лѣплива паяжина закачена на шапката ти...

Едвамъ бѣше извървелъ педесетина раскрача, прислѣдванъ отъ подобни мисли, докторътъ видѣ, че отъ срѣща се зададе Подѣлковата женена сестра, която бѣ видѣла, че излазя отъ братови ѝ. Когато снощи той напустна болниятъ, тя бѣше тамъ и чу тържественното му увѣрение, че братъ ѝ е спасенъ. Очевидно, тя не знаеше още скръбната новина, та лицето ѝ бѣше така спокойно, стори му се даже весело. Той прѣблѣднѣ, обзе го малодушие, помисли даже да удари на друга страна, да я не срѣщне, но бѣше късно. Тя то приближи.

— Добрутро, господинъ докторе, какъ е бачо? попита тя, усмихната вече!

— Госпожо, бѣхъ... Братъ ви е... тая заранъ... Човѣщина...

Андрозовъ смѣнка думитѣ си, той не чувствуваше земята подъ себе си. Но както забѣлѣжи упла-